

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **Z.**, so sídlom S., IČO: X., adresa na doručovanie P., proti odporcovi: **Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, v konaní o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom súd právo na náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ návrhom podaným na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 31.5.2010 v zmysle ust. § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) sa domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť, aby ako vecne a miestne príslušný prvostupňový správny orgán konal a rozhodol v lehote 30 dní v správnom konaní iniciovanom navrhovateľom vo veci uloženia sankcie podľa ust. § 24 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) pre porušovanie právnych predpisov Európskych spoločenstiev spoločnosťou K., a.s. Bratislava. Súčasne žiadal, aby súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 450 EUR, ktoré navrhovateľ použije na zverejnenie rozhodnutia v denníku s celoštátnou pôsobnosťou.

Navrhovateľ v návrhu poukázal na to, že predmetom tohto správneho konania malo byť posudzovanie porušovania práv spotrebiteľa, ktoré vyplývajú z ustanovení Nariadenia parlamentu a Rady ES č. 261/2004, ktorým sa stanovujú spoločné pravidlá systému náhrady a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov (ďalej len „Nariadenie ES č. 261/04“) a Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 1107/2006 o právach zdravotne postihnutých osôb a osôb so zníženou pohyblivosťou v leteckej doprave (ďalej „Nariadenie ES č. 1107/06“); obe nariadenia riešia ochranu práv spotrebiteľov (ako cestujúcich v leteckej doprave), ktorí absolvujú tieto lety buď v rámci plnenia zmluvy o preprave uzavretej cestujúcim s leteckým dopravcom, alebo ide o lety zahrnuté v zmluve o obstaraní zájazdu, ktorú uzatvára cestujúci s cestovnou kanceláriou. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že odporca nezačal správne konanie v lehote ustanovenej zákonom (ust. § 49 zák. č. 71/1967 Zb. správny poriadok), sa navrhovateľ

obrátil v súlade s ust. § 50 správneho poriadku na odvolací orgán, ktorým je podľa jeho názoru Ministerstvo hospodárstva SR, so žiadosťou o prijatie opatrení z dôvodu nečinnosti odporcu, ktoré mu listom č. 577/2010-2000 o. i. oznámilo, že sa nepovažuje za odvolací orgán vo veciach dohľadu nad dodržiavaním Nariadenia ES č. 261/04 a Nariadenia ES č. 1107/06, s čím sa však nestotožnil a keďže vyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon priznal, obrátil sa podľa ust. § 250t O.s.p. na súd so žalobou pre nečinnosť orgánu verejnej správy.

V návrhu ďalej dôvodil, že právo podať návrh na začatie konania na správnom orgáne vo veci ochrany práv spotrebiteľa si odvodzuje z ust. § 25 ods. 1 písm. a/ zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože jednak je združením zameraným na ochranu spotrebiteľa registrované v registri občianskych združení vedených na Ministerstve vnútra SR a združením, ktoré môže podať návrh na začatie konania na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľa a je uvedené aj v zozname Komisie Európskej únie – dokument 2008/C63/06 zverejnenom vo vestníku EU dňa 8.3.2008 v čiastke C 63/5 a súčasne z dôvodu, že takéto právo mu vyplýva z ust. § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré je transpozíciou ustanovenia čl. 2 ods. 1 a čl. 3 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady ES č. 98/27/ES (ďalej len „smernica ES č. 98/27/ES“), ale keďže Slovenská republika pri transpozícii uvedenej smernice neupravila vzhľadom na znenie ust. § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa aj ustanovenie § 18 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) je právo navrhovateľa na podanie návrhu jednoznačne určené na základe uvedených právnych predpisov EU, ktoré majú podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Navrhovateľ vecnú a miestnu príslušnosť odporcu odvodil z nariadení ES č. 261/04 a č. 1107/06, podľa ktorých je odporca orgán zodpovedný za uplatňovanie citovaných nariadení a prijímanie opatrení na zabezpečenie rešpektovania práv cestujúcich resp. spotrebiteľov. Nesúhlasil s názorom Ministerstva hospodárstva SR, ktorý zaujal v stanovisku ohľadne zodpovedného orgánu dohľadu, za ktorý považuje Slovenskú obchodnú inšpekciu s odvolaním sa na ustanovenia zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane vnútorného trhu“). Takéto tvrdenie považoval za účelové, pretože z listu generálneho riaditeľa sekcie európskej integrácie a zahraničných vzťahov Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii SR č. 3130/180-2005 z 18.11.2005 adresovanom veľvyslancovi SR pri EU je uvedené, že zodpovedným orgánom SR v zmysle čl. 16 nariadenia 261/2004 je Ústredný inšpektorát SOI, s poukazom na to, že táto skutočnosť korešponduje aj so záznamom vnútroštátnych členských krajín zverejnených na internetovej stránke Európskej komisie. V tejto súvislosti súčasne poukázal na to, že obdobne je to tak i v prípade nariadenia ES č. 1107/2006, kde je zodpovedným orgánom za výkon spomínaného nariadenia taktiež Ústredný inšpektorát SOI, ktorá skutočnosť vyplýva z listu zn. 13345/2006/BESM1 zo dňa 15.12.2006, ktorý zaslal veľvyslanec SR pri EU generálnemu riaditeľovi direktie pre dopravu a energetiku Európskej komisie.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že jeho oprávnenie na podanie návrhu na začatie správneho konania v predmetnej veci vyplýva z jeho postavenia ochrany práv spotrebiteľa, ak dôjde k porušeniu povinnosti kontrolovaného subjektu, z ktorých dôvodov sa nestotožňuje s tým, že účastníkom konania v prípade zistenia prípadných porušení je subjekt, ktorý ich porušuje a teda, že združenie nemôže byť účastníkom tohto konania.

Odporca sa k uvedenému návrhu vyjadril tak, že ho navrhoval zamietnuť. Námiety navrhovateľa považoval za neopodstatnené. V súvislosti s povinnosťou začať konanie podľa ust. § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa, upriamil pozornosť na citované ustanovenie, ktoré síce umožňuje združeniu podať návrh na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, avšak z uvedeného ustanovenia výslovne nevyplýva, že môže ísť o predmetné správne konanie. Poukázal na to, že na konania podľa zákona o ochrane spotrebiteľa sa vzťahuje zákon o správnom konaní, ktorého pôsobnosť je negatívne vymedzená, ktoré negatívne vymedzenie sa nevzťahuje na ust. § 25 citovaného zákona, a preto sa uplatní postup podľa zákona o správnom konaní, ktorý vymedzuje spôsob začatia správneho konania ako i vymenúva okruh účastníkov správneho konania. Tvrdil, že v danom prípade, kedy navrhovateľ žiadal o začatie správneho konania vo veci uloženia pokuty za porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa a uvedených nariadení EP a Rady, však ide podľa jeho názoru o uplatňovanie administratívnej zodpovednosti voči tomu subjektu, ktorý porušil povinnosť na úseku verejnej správy. V konaní sa tak rozhoduje len o právach resp. v danom prípade povinnostiach účastníka konania (kontrolovanej osoby), ktorá vzniká ako následok administratívnej zodpovednosti za správny delikt a v žiadnom prípade sa uložením sankcie nekonštituuje, nemení, neruší a ani nedeklaruje žiadne právo alebo povinnosť spotrebiteľa, ktorého záujmy reprezentuje práve združenie spotrebiteľov a z uvedeného dôvodu takéto združenie nemôže vystupovať v pozícii účastníka takéhoto konania a nepriznáva sa mu tak ani možnosť podať návrh na začatie správneho konania v zmysle ust. § 18 ods. 1 správneho poriadku. Odporca ďalej poukázal na ustanovenie § 10 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, v zmysle ktorého SOI spolupracuje so združeniami na ochranu spotrebiteľa, preto podanie navrhovateľa má pre orgán dozoru charakter podnetu. Súčasne poukázal na účel smernice 98/27/ES, ktorým je priblíženie právnych a správnych predpisov členských štátov v súvislosti s konaním na dosiahnutie súdneho príkazu zameraných na ochranu kolektívnych spotrebiteľských záujmov zahrnutých v smerniciach uvedených v prílohe, pričom nariadenia ES č. 261/2004 a č. 1107/2006 nie sú do výpočtu uvádzaného smernicou zahrnuté. Ďalej uviedol, že zo zákona o ochrane spotrebiteľa, do ktorého bola transponovaná smernica ES č. 98/27/ES ani zo samotnej smernice nevyplýva právo združenia na ochranu spotrebiteľa podať návrh na začatie konania na správnom orgáne v pozícii účastníka konania v posudzovanom prípade. Z uvedeného dôvodu považuje odporca záver navrhovateľa ohľadne prednosti smernice ES pred zákonmi Slovenskej republiky za právne irelevantný. Vyjadril názor, že menovanie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu ako orgánu zodpovedného za uplatňovanie nariadenia ES č. 261/2004 (čl. 16 ods. 1), resp. menovanie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu (a zároveň aj Leteckého úradu SR a Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii SR) ako orgánov zodpovedných za výkon nariadenia ES č. 1107/2006 (čl. 14 ods. 1) nemá vplyv na ustanovenia zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu (ďalej len „zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu“), s poukazom na to, že uvedené orgány plnia koordinačné úlohy a úlohy kontaktných miest vo vzťahu k Európskej Komisii resp. orgánom dozoru iných členských štátov, ako aj že Ústredný inšpektorát SOI nie je ani personálne vybavený na prešetrovanie podaní, keďže kontrolná činnosť je vykonávaná výlučne inšpektorátmi SOI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b) O.s.p., preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa v danej veci je neprípustný.

Podľa § 250t ods. 1, 3, 4, 5, 7, O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si súd môže vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa ust. § 25 ods. 1 zákona o ochrane, združenie môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania

a) ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti alebo

b) je uvedené v zozname oprávnených osôb vedenom Komisiou (ďalej len "zoznam oprávnených osôb"), bez toho, aby bolo dotknuté právo súdu preskúmať, či je tento subjekt oprávnený v danom prípade podať návrh na začatie konania.

Podľa ust. § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 29) okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a.

Podľa § 14 ods. 1, 2 správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Podľa § 18 ods. 1 správneho poriadku konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo na podnet správneho orgánu.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa ust. § 3 ods. 4 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa ust. § 10 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov slovenská obchodná inšpekcia spolupracuje so združeniami na ochranu spotrebiteľa. Pri kontrolnej činnosti využíva ich poznatky, podnety a oznámenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní danej veci a oboznámením sa so spisovým materiálom odporcu, postupom v intenciách citovaných právnych noriem, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je **nepripustný**.

Vôľou zákonodarcu zákonnou úpravou ustanovenou v § 250t O.s.p. bolo zabezpečiť ochranu práv fyzických alebo právnických osôb, ak orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný tak, že sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť.

Predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osoby súdom v zmysle uvedenej právnej normy je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný a jeho nečinnosťou sú alebo by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby, domáhajúcej sa takejto ochrany návrhom, porušené alebo inak dotknuté (§ 250t ods. 8 O.s.p. v spojení s § 247 ods. 1).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci nepovažoval za dôvodné tvrdenia navrhovateľa, že odporca je nečinný tým, že nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom upraveným v príslušnom predpise t.j. zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže odporca ako vecne a miestne príslušný prvostupňový správny orgán nezačal konanie o uložení sankcie podľa ust. § 24 tohto zákona na základe jeho návrhu pre porušovanie právnych predpisov Európskych spoločenstiev spoločnosťou K., a.s. Bratislava a nerozhodol v lehote 30 dní, t.j. v lehote ustanovenej zákonom, vo veci samej, pričom svoje právo podať návrh na správnom orgáne si odvodil z ust. § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa o ktorom uvádza, že je transpozíciou ust. čl. 2 ods. 1 a čl. 3 písm. b) Smernice ES č. 98/27/ES.

Právna úprava ustanovená v § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa oprávňuje združenie podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti alebo je uvedené v zozname oprávnených osôb vedenom Komisiou.

Predpokladom zákonom stanoveného oprávnenia združenia na podanie návrhu na začatie konania pred správnym orgánom alebo súdom a predpokladom jeho postavenia účastníka v tomto konaní je teda zabezpečovanie ochrany práv spotrebiteľov, ktorých práva boli porušené, alebo inak dotknuté, pričom sa predpokladá, že ide o subjektívne práva spotrebiteľa.

Právna úprava v § 24 zákona o ochrane spotrebiteľov ustanovuje orgánu dozoru povinnosť uložiť výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa.

Predmetom konania podľa ust. § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa je uloženie sankcie za porušenie právnej povinnosti subjektu, ktorý sa porušenia právnej povinnosti dopustil. Teda ide o administratívne konanie, výsledkom ktorého je uloženie administratívneho potrestania subjektu, ak príslušný správny orgán zisti, že došlo k porušeniu príslušných právnych predpisov ako dôsledok administratívnoprávnej zodpovednosti subjektu za správny delikt, ktorý porušil povinnosť na úseku verejnej správy. V konaní sa tak rozhoduje len o právach resp. povinnostiach účastníka konania, ktorým je kontrolovaná osoba a žiadnym spôsobom sa v tomto konaní nedeclaruje, nekonštituuje, nemení ani neruší žiadne právo alebo povinnosť spotrebiteľa, ktorého záujmy sú reprezentované združením.

Z uvedených dôvodov združenie nemôže v správnom konaní v zmysle § 24 zákona o ochrane spotrebiteľov vystupovať ako účastník konania. Jeho právo podať podnet na začatie uvedeného konania však nie je dotknuté.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že Združenie na ochranu práv spotrebiteľov, ktoré reprezentuje ochranu práv spotrebiteľov, odvodzuje svoje práva od práv spotrebiteľov, a preto združenie nemôže mať pri ochrane ich práv viac práv resp. oprávnení ako samotný spotrebiteľ.

Aj vzhľadom na uvedené, keďže spotrebiteľ nie je účastníkom správneho konania o uloženie administratívnej sankcie, nemôže byť účastníkom tohto konania ani združenie reprezentujúce ochranu práv spotrebiteľov.

Súd v danom prípade súhlasí i s argumentáciou odporcu, že vykonateľné rozhodnutie orgánu verejnej správy o uložení pokuty je exekučným titulom len vo vzťahu k úhrade uloženej pokuty, pričom ako exekučný titul v prospech spotrebiteľa je nepoužiteľné a nemožno súhlasiť s názorom, že by sa takýmto konaním rozhodovalo o právach a povinnostiach spotrebiteľa, resp. tieto by boli rozhodnutím priamo dotknuté.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ nie je účastníkom správneho konania o uloženie administratívnej sankcie podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľov a jeho postavenie účastníka v takomto konaní nevyplýva ani z § 25 zákona ochrane spotrebiteľov a ani z právnych predpisov ES, ním označených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v súvislosti so smernicou ES č. 98/27/ES sa v zásade stanovujú ciele, na dosiahnutie ktorých si členské štáty môžu zvoliť vlastné prostriedky. Uvedená smernica bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Cieľom uvedenej smernice ES je priblíženie právnych a správnych predpisov členských štátov týkajúcich sa žalôb na zdržanie sa protiprávneho konania, tzv. negatívnych žalôb, ktorými sú chránené kolektívne záujmy spotrebiteľov. Preto žalobu na súde v zmysle tejto smernice môžu podať oprávnené subjekty a domáhať sa negatívneho nároku t.j. upustenia od konania, ktorým podnikateľ poškodzuje kolektívne záujmy spotrebiteľov. Týmto kolektívnymi spotrebiteľskými záujmami sú záujmy zahrnuté v smerniciach uvedených v prílohe týkajúcich sa napr. klamlivej reklamy, o organizovaní cestovaní, dovolenkových pobytoch a zájazdoch, o reklame liekov, o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách atď.. Súčasne súd poukazuje na to, že pokiaľ navrhovateľ odkazuje na smernicu 98/27/ES, táto bola kodifikovaná vydaním novej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES z 23. apríla 2009, ktorá má byť do slovenského právneho poriadku prevzatá do 23.2.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež nesúhlasí s názorom navrhovateľa týkajúceho sa vecnej príslušnosti odporcu. Orgánom dozoru podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľov ako príslušným správnym orgánom na konanie je Slovenská obchodná inšpekcia, ktorá je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len "ústredný inšpektorát") a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len "inšpektorát") (podľa § 3 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu). Prvostupňovým orgánom dozoru podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa je príslušný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorý je oprávnený kontrolovanému subjektu uložiť pokutu podľa zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie právnej povinnosti a teda nie odporca, ako sa mylne domnieva navrhovateľ. Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie - odporca, plní funkciu druhostupňového správneho orgánu. Nemožno spájať označenie odporcu ako orgánu zodpovedného za uplatňovanie nariadení ES, s príslušným orgánom začať konanie, ktorý je daný vnútroštátnou úpravou. Odporcu možno v danej veci považovať za orgán plniaci koordinačné úlohy a úlohy kontaktného miesta vo vzťahu k Európskej komisii. Uvedené podporuje i úprava čl. 16 ods. 2 nariadenia 261/2004 v zmysle ktorej, každý cestujúci môže vzniesť sťažnosť u ktoréhokoľvek orgánu podľa ods. 1, alebo u ktoréhokoľvek iného príslušného orgánu menovaného členským štátom.

Postup, ktorým odporca posúdil návrh navrhovateľa ako podnet na začatie správneho konania o uložení administratívneho potrestania a vec postúpil príslušnému orgánu Slovenskej obchodnej inšpekcie na ďalšie konanie bol v súlade so zákonom. V danom prípade však nie je dotknuté právo navrhovateľa domáhať sa ochrany kolektívnych práv spotrebiteľov na súde ako i náhrady prípadne vzniknutej škody.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa ustanovenia § 250t ods. 8 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže navrhovateľ bol v konaní neúspešný a odporcovi trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. septembra 2010

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth